

на мира неоставили. Войниците нито отъ дѣцата се свѣнзували, нито отъ старитѣ жени се срамували. Нѣкои момичета които немозжли да понесжтъ този позоръ и грубостта на турцитѣ, съ преминаванието си презъ рѣката, вжтрѣ се нахвъртали. Падналитѣ въ дълбокигѣ мѣста, тамо си и останали, а онѣзи въ плиткото, били извадени. Много отчаяни жени и дѣцата си ихвъртали. Баба Мария Басмаджиева, която, на всичко това по неволя била свидѣтелка, отъ дълбочинитѣ на сърдцето си въздишала, всяки пжтъ се възмущавала, отъ страхъ и трепетъ се обладала, въ жилитѣ ѣ кръвта замръзвала щомъ си припомнувала, особно за безнравствеността въ този случай на турцитѣ, борбата и писъцитѣ на женитѣ и момитѣ. между които се намирала и милата ѣ дъщеря, — до това врѣме пазена отъ ней повечъ отъ очитѣ си.

Разстоянието между Ст. Загора и К.-Бунаръ било до 35 к. нъ за женитѣ се видѣло по дълго отъ 350 а пакъ за войницигѣ, като 3 клм. Тѣ развождали женитѣ, ту на една посока, ту на друга. Обикаляли, врѣме губили, та едвамъ на втората вечеръ около Карабунаръ пристигнали и въ разоранитѣ нивя по грудкигѣ (тезецитѣ) се сложили. Младитѣ и красивигѣ на които теглото въ миналата ношъ, на всяка стжика предъ очитѣ се представлявало, още презъ деньгъ нацапали лицето си съ калъ и вечерта се вѣврели между по старитѣ. Войниците обаче, съ запалена кибрити ги дирили, гледали и изнасилвали. Плачтъ и писъка се подновили и продължавали. На другия день сутренята се качили на желѣзницата, едни предназначени за Пловдивъ а други за Одринъ. Въ Сейменъ трена спрѣлъ за нѣколко минути и селянитѣ по заповѣдъ или доброволно, раздали презъ прозорцитѣ по малко хлѣбъ на женитѣ, които отъ 4 дена хлѣбецъ небили накусили.

Пристиганието на *робинитѣ* въ Одринъ било извѣстно. На станцията за любопитство излезнали: гръци, арменци, евреи, а пакъ черкези, даалии и граждани турци, щомъ спрѣлъ трена, почнали да дърпжтъ женитѣ, момитѣ и дѣцата, за коего машиниста два пжти повръщаль трена къмъ Карагачъ. Една часть отъ *робинитѣ* оставени въ Одринъ, а другитѣ закарани въ Димотика, Фере, Баба-Ески, Узунъ-кюпрю, Родосто и прѣснати по разни села и чифтлицы, да работжтъ за насжщния хлѣбъ, като истински робини.